

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1982/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јулијана Степановић-Павловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Управа граничне полиције, СГП, Мали Зворник, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гж1 90/2019 од 15.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против, решења Вишег суда у Шапцу Гж1 90/2019 од 15.08.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лозници П1 52/11 од 26.02.2019. године, одбачена је као неблагоприятна ревизија тужиоца од 16.07.2018. године, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1702/14 од 13.06.2014. године.

Решењем Вишег суда у Шапцу Гж1 90/19 од 15.08.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено је решење Основног суда у Лозници П1 52/11 од 26.02.2019. године.

Против наведеног решења донетог у другом степену, тужилац је уложио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца дозвољена на основу члана 412. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11).

Одредбом члана 412. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) је прописано да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије.

У ситуацији када је редовна ревизија дозвољена, као што је овде случај, нема места примени института изузетне дозвољености ревизије.

Испитујући побијано решење на основу члана 399. у вези члана 412. став 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Доношењем побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити применом члана 398. став 1. ЗПП.

Према стању у спису тужилац је поднео тужбу ради исплате дана 09.08.2010. године, по поднетој тужби спроведен је поступак и донета пресуда Основног суда у Лозници П1 52/11 од 24.05.2013. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, првостепена пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1702/14 од 13.06.2014. године, другостепена пресуда је достављена пуномоћнику тужиоца 29.07.2014. године, а ревизија тужиоца против другостепене пресуде поднета је 16.07.2018. године.

Правноснажним решењем је одбачена ревизија тужиоца као неблаговремена, с обзиром да је изјављена по протеку законом прописаног рока од 30 дана од дана достављања побијане одлуке.

Одредбом члана 394. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) прописано је да је рок за изјављивање ревизије 30 дана од дана достављања другостепене пресуде.

Цитирана императивна законска норма о року за изјављивање ревизије не даје могућност суду да поступа по ревизији поднетој по протеку законом прописаног рока.

Имајући у виду да је дана 29.07.2014. године пуномоћнику тужиоца достављена пресуда Апелационог суда у Београду Гж 1702/14 од 13.06.2014. године, а да је ревизија на другостепену пресуду поднета дана 16.07.2018. године, Врховни касациони суд је оценио да су неосновани наводи ревидента којима се указује да је предметна ревизија благовремена.

На рок за изјављивање ревизије не утиче сазнање ревидента за став Врховног касационог суда или других другостепених судова по одређеном правном питању, као ни исходи поступака других тужилаца, а такође ни одлуке Уставног суда ако Уставни суд није одредио да имају проширено дејство и на лица која нису поднела уставну жалбу. Редовни судови не могу проширити дејство одлуке Уставног суда на трећа лица која су била странке у неком другом правноснажно окончаном поступку. Дејство конкретне одлуке Уставног суда по уставној жалби може се проширити и на лица која нису поднела уставну жалбу, али само под условом да то Уставни суд утврди својом одлуком, при чему је неопходно да је спорни појединачни акт био предмет уставно судске контроле по уставној жалби и да се непосредно односи на та лица. Одлуке Уставног суда које су наведене у ревизији не односе се на тужиоца. Због тога, њихово правно дејство не може се проширити на тужиоца у смислу члана 87. Закона о Уставном суду. Став Врховног касационог суда по одређеном правном питању

примењен може бити у парницама у току. Став о изузетној дозвољености ревизије у другим парницама не може имати утицаја на одлучивање о овој ревизији као дозвољеној по члану 412. став 3. Закона о парничном поступку, применом којег је поступак спроведен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић